

разбиратъ; онѣзи пъкъ, които не ме разбиратъ, нека слушатъ само. И ако намѣрятъ нѣкакви междини, нека прочетатъ нѣкой романъ, да видятъ, че и тамъ се срещатъ междини. Междинитѣ трѣбва да съществуватъ, за да се даде възможностъ на онзи, който слуша или чете, да размишлява, да държи съзнанието си будно. Вземете, запримеръ, единъ отъ романитѣ на Викторъ Хюго, или на Толстоя, и ще видите, какъ авторътъ още въ първата глава започва да разправя нѣщо за главния герой и току вижъ, изоставя героя и отива къмъ други лица. Вие сте се заинтересували вече, искате да чуete нѣщо за героя и за героинята, но минаватъ две, три, четири глави, свършва се първото действие, и авторътъ все ви държи напрегнати, нищо не пише за героя, не се връща къмъ първата обстановка. Привидно, той като че си играе съ васъ. Не, авторътъ има нѣкаква целъ, която вие не разбирате. Следъ това той пакъ се връща къмъ главнитѣ лица и така продължава нѣколко глави. Вие следите съ интересъ действието, но изведнѣжъ нови лица се явяватъ, нова обстановка, и главнитѣ герои пакъ изчезватъ. Така авторътъ развива своя романъ, и презъ всичкото време държи будно съзнанието ви, поддържа вашия интересъ. Питамъ: каква е разврѣзката най-после на този романъ? Разврѣзката се свършва съ това, че или героятъ и героинята се оженватъ, или героятъ се оженва за друга нѣкоя, а героинята се самоубива, или най-после и двамата се самоубиватъ. При това голѣмо напрежение, което сте имали въ времето, когато сте чели романа, най-после ви се разкрива една истина. Щомъ тази истина ви ползува въ живота, романътъ е постигналъ своята целъ. Казвате: Да, всичко бѣше хубаво, но героятъ не се ожени за героинята. — Какво отъ това? Нима всички герои сж се оженили?

Какво нѣщо е женитбата? Женитбата, въ пълния смисълъ на думата, е свещенъ актъ, свещена идея. Въ този смисълъ, хората не знаятъ още, какво нѣщо е женитбата. Тѣ познаватъ жененето, но не и женитбата, която представя свещено сближение между две души, между които има не само една, но безброй допирни точки. Това свещено сближение подразбира преливане на душитѣ една въ друга. Преливането на душитѣ изключва всѣкакво съмнение, всѣкакво недоверие, всѣкакво недоразумение. Въ това преливане на душитѣ се крие идеалътъ на истинския животъ. Всѣко физическо допиране въ живота произвежда